

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl dne 28. června 2013 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Governace a soudců Libora Vohralíka a ing. Ivo Novotného v hlavním líčení t a k t o :

obžalovaný

XXX,

nar. XXX, XXX trvale bytem XXX,

je vinen, že

dne 15.1.2013 v době kolem 13.40 hod. řídil po pozemní komunikaci XXX své motorové osobní vozidlo zn. XXX, na 4,7 km na přímém úseku komunikace, jejíž povrch byl pokryt rozbředlým sněhem, nepřizpůsobil rychlost jízdy zejména svým schopnostem, předpokládanému dopravnímu a stavebně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat a před míjením se s protijedoucím motorovým osobním vozidlem zn. XXX, řidiče XXX, nar. XXX, evidovaným na XXX, nar. XXX, dostal s vozidlem smyk, ve kterém přešel do protisměru a střetl se levou přední částí vozidla s levou přední částí protijedoucího vozidla, které bylo nárazem odhozeno vpravo ve směru své jízdy mimo komunikaci do silničního příkopu a jeho vozidlo se po střetu zastavilo napříč komunikaci přední částí k levému silničnímu příkopu, tímto jednáním obžalovaný porušil ust. § 4 písm. a),b) a ust. § 18 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích ve znění novely, při dopravní nehodě utrpěl sám obžalovaný zranění, dále XXX závažné zranění, zejména mnohočetné pohmoždění

mozku při rozsáhlé tříštivé zlomenině spodiny lebni, které nebylo slučitelné s dalším životem a tomuto v době kolem XXX. na místě dopravní nehody podlehl, vznikla hmotná škoda na obou vozidlech, přičemž obžalovanému byl zadržen řidičský průkaz,

t e d y

jinému z nedbalosti způsobil smrt proto, že porušil důležitou povinnost, uloženou mu podle zákona,

č í m ž s p á c h a l

přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1,2 tr. zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v délce trvání **jeden a půl (1,5) roku nepodmíněně.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s dohledem.**

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se ukládá trest zákazu činnosti ve formě zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání **pět (5) let.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen nahradit škodu poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, Regionální pobočce Hradec Králové, Pobočka pro Královéhradecký a Pardubický kraj, se sídlem Hradec Králové, Hořická 1710/19a, ve výši 6.185 Kč, XXX, nar. XXX, bytem XXX, ve výši 670.397 Kč, XXX, nar. XXX, bytem XXX, ve výši 370.000 Kč, XXX, nar. XXX, bytem XXX, ve výši 337.500 Kč, XXX, nar. XXX, bytem XXX, ve výši 120.000 Kč a XXX, nar. XXX, bytem XXX, ve výši 120.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Z důkazů provedených v hlavním líčení považoval soud za prokázané, že obžalovaný dne 15.1.2013 v době kolem 13.40 hod. řídil po pozemní komunikaci č. XXX své motorové osobní vozidlo zn. XXX, na 4,7 km na přímém úseku komunikace, jejíž povrch byl pokryt rozbředlým sněhem, nepřizpůsobil rychlost jízdy zejména svým schopnostem, předpokládanému dopravnímu a stavebně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat a před míjením se s protijedoucím motorovým osobním vozidlem zn. XXX

XXX řidiče XXX dostal s vozidlem smyk, ve kterém přešel do protisměru a střetl se levou přední částí vozidla s levou přední částí protijedoucího vozidla, čímž porušil ust. § 4 písm. a),b) a ust. § 18 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, při dopravní nehodě utrpěl sám obžalovaný zranění, dále XXX závažné zranění, zejména mnohočetné pohmoždění mozku při rozsáhlé tříštivé zlomenině spodiny lebni, které nebylo slučitelné s dalším životem a tomuto v době kolem 14.00 hod. na místě dopravní nehody podlehl.

Obžalovaný v přípravném řízení zpočátku nevypovídal (19. 2. 2013), později (28. 3. 2013) vypověděl, že registroval na vozovce rozbředlý sníh, jízda do XXX probíhala normálně, jel po asfaltu, do sněhu při jízdě nezasahoval, jakou vzdálenost ujel za Ostřešany si nevybavuje, pamatuje si pouze situaci po nehodě, kdy bylo všude bílo, prach a zápach, vystoupil z vozidla a šel k vozidlu XXX, které bylo výrazně poškozené zejména v přední části, jeho řidič byl ve vozidle zaklíněn, dále se věnoval situaci na místě dopravní nehody až do doby, kdy byl převzat k vyšetření pracovníky záchranné služby. Obžalovaný doplnil, že předmětný úsek dopravní nehody patřil k jeho pravidelné trase do zaměstnání, příčinu dopravní nehody nedokáže specifikovat, protože si na dopravní nehodu nepamatuje, v minulosti nikdy neprodělal ztrátu vědomí a jeho zdravotní stav je dobrý, s operátorkou po nehodě hovořil telefonicky, popisoval jí místo dopravní nehody a částečně i zdravotní stav druhého řidiče, pozůstalým poslal omluvný dopis.

Vina obžalovaného je prokázána výpovědí svědků XXX, XXX, XXX, XXX a XXX, dále protokolem o nehodě v silničním provozu a zpracovanou fotodokumentací. Svědek XXX vypověděl, že jel od XXX za XXX rychlostí 70-80 km/hod s odstupem asi 10 m, na silnici byl rozbředlý sníh, vozidlo obžalovaného sjelo krátce před střetem trochu do příkopu a těsně před střetem vyjelo do protisměru, kde narazilo do projíždějící XXX, která následně vylétla ze silnice do příkopu, obžalovaný se chtěl se svým vozidlem s protijedoucími vozidly míjet, chtěl se dostat blíže ke své krajnici, pak dostal smyk, XXX jela před střetem ve své části vozovky, při míjení se rovněž uhýbala více k pravé straně, jinak neměnila směr jízdy, pohyb vozidla obžalovaného nebyl nekoordinovaný, dostal smyk, po vystoupení z vozidla se obžalovaného ptal, zda je v pořádku, obžalovaný odpověděl, že je. Svědkyně XXX vypověděla, že jela s přítelem (XXX) ve vozidle do XXX, před nimi jela XXX, v protisměru jelo vozidlo a pak zaregistrovala náraz, protijedoucí vozidlo viděla za situace, kdy se otočilo do protisměru napříč do silnice, XXX se otočila vzduchem a zapadla do příkopu, před střetem jeli rychlostí max 80 km/hod, vozidlo před nimi jelo normálně ve svém směru, před střetem se nevyhýbalo, s obžalovaným na místě nehody mluvila. Svědek XXX vypověděl, že předmětná komunikace je velmi úzká, pravidelně na ní dochází k dopravním nehodám prakticky za libovolných klimatických podmínek, v zimě je situace ještě složitější, předmětný den jel se svým vozidlem jako 3. auto v pořadí za XXX, protože jel po rozbředlém sněhu uprostřed vozovky, aby jej tzv. rozjezdil, tak viděl v protisměru jedoucí vozidlo XXX, které z plynulé jízdy najednou ostře zabočilo doleva, tomuto manévru předcházela pohyb uvedeného vozidla doprava, samotný střet neviděl, následovalo brzdění, na místě se pohyboval v okolí řidiče XXX, řidič XXX říkal, že má kurz první pomoci, snažil se zraněnému pomoci, nebyl lhostejný. Svědek dále doplnil, že před nehodou jeli rychlostí 70 km/hod, před úhybným manévrem jela XXX normálně. Svědkyně XXX vypověděla, že k dopravní nehodě přijela z pozice záchranáře, nejtěžší zranění měl řidič druhého vozidla, kterému se

začala ihned po příjezdu věnovat, řidič dalšího sanitního vozidla si převzal do péče obžalovaného, ještě předtím se s obžalovaným dostala po příjezdu na místo nehody do kontaktu, stál na silnici, zeptala se ho, zda je zraněný, říkal, že ne, že nic nepotřebuje, byl velice rozrušený, dále spolu nekomunikovali až do doby jeho odvozu do nemocnice, který zajistilo jejich vozidlo a při této příležitosti převzala svědkyně informace o obžalovaném od kolegy z druhého vozidla, dále se obžalovaného ptala, zda potřebuje nějaké ošetření, zda se mu nepřítižilo, obžalovaný říkal, že ne, stěžoval si pouze na bolest na hrudníku, což bylo zřejmě od bezpečnostního pásu tak, jak si řidiči většinou stěžují, k okolnostem nehody na dotaz svědkyně obžalovaný uvedl, že dostal smyk a vzhledem ke vzdálenosti obou vozidel s tím už nedokázal nic udělat, v tu chvíli se jí obžalovaný nejevil jako osoba s výpadkem paměti. Svědek XXX vypověděl, že po příjezdu na místo se věnoval zaklíněné osobě, později obžalovanému, kterého asi po 10ti minutách po předchozí péči o zaklíněného řidiče zběžně vyšetřil, zda nemá známky poranění, obžalovaný si stěžoval pouze na bolest hrudníku, žádná léčiva mu svědek nepodával, na dotaz k popisu události mu obžalovaný uvedl, že se chtěl vyhnout s protijedoucím autem, najel na krajnici, tam se mu to smeklo a najel do protisměru, uvedl, že si na celou událost pamatuje, byl z nehody rozhozený, hovořil souvisle, verze dopravní nehody tak, jak ji prezentoval, se zdála svědkovi jako možná. Svědek XXX, XXX.

Vina obžalovaného je prokázána i listinnými důkazy, tedy protokolem o nehodě v silničním provozu a fotodokumentací (rozbředlý sníh, smyková stopa vozidla obžalovaného), technická závada jako příčina dopravní nehody nebyla zjištěna ani odborným vyjádřením, ani nebyla uplatněna, z poškození vozidel je zřejmé, že se jednalo prakticky o čelní střet, byť vozidlo obžalovaného je z větší části deformováno ve své levé přední části. Znaleckým posudkem z oboru soudního lékařství znalce MUDr. Pavla Toupalíka, PhD., a MUDr. Petra Baláže, který byl při hlavním líčení podle § 211 odst. 5 tr. řádu čten, je prokázáno, že zranění poškozeného XXX bylo způsobeno tupým násilím velké intenzity působícím zejména na levou stranu obličeje, rozsah tohoto zranění byl neslučitelný se životem. Znaleckým posudkem znalce z oboru toxikologie ing. Pavla Bartoše, který byl rovněž při hlavním líčení podle § 211 odst. 5 tr. řádu čten, je prokázáno, že v těle XXX nebyly prokázány žádné toxikologicky významné látky, které by měly vliv na jednání a chování osoby nebo jinak ovlivňovaly stav organismu. Konečně znaleckým posudkem znalce z oboru dopravy, Bc. Daniela Pýchy, který byl rovněž při hlavním líčení podle § 211 odst. 5 tr. řádu čten, bylo prokázáno, že předstřetová rychlost vozidla obžalovaného činila 63,7 až 76,9 km/hod, vozidla zesnulého XXX pak max 66 km/hod, z technického hlediska mohl střetu zabránit obžalovaný tím, že by jel nižší než vypočtenou rychlostí tak, aby zvýšil přilnavost pneumatik k vozovce, případně zvolením jiného způsobu jízdy tak, aby nezavdal podnět ke směrové nestabilitě vozidla na povrchu se sníženými adhezními podmínkami, které byly pohledově zřejmé. Dále bylo prokázáno, že obžalovaný na pravém okraji vozovky učinil takový zásah do směrové stability vozidla, který vedl k náhlému přemístění těžiště vozidla, řidič vozidla XXX neměl ani teoretickou možnost střetu zabránit, z technického hlediska je příčinou dopravní nehody způsob jízdy obžalovaného, který mohl střetu zabránit jízdou nižší rychlostí či defenzivním způsobem jízdy bez eventuálního skokového ovlivňování směru jízdy či rychlosti, vzhledem ke konkrétním podmínkám a stavu vozovky lze rychlost přesahující 60 km/hod až 65 km/hod hodnotit jako nepřiměřenou. Ke zdravotnímu stavu obžalovaného bylo zpracováno odborné vyjádření ze dne 5. 4. 2013 (čl. 187 spisu), ze kterého vyplývá, že obžalovaný byl

poprvé vyšetřen na neurologické ambulanci XXX dne 28. 1. 2013, neurologické vyšetření bylo normální (2. 2. 2013), EEG vyšetření dne 29. 1. 2013 je abnormální, jsou patrné ojedinělé ostré grafoelementy, které svědčí pro záchvatovité onemocnění, ale v terénu řady artefaktů, je nutné provést ještě kontrolní EEG, kardiologické vyšetření (1. 2. 2013, 14. 2. 2013, 8. 3. 2013 a 26. 3. 2013) s normálním nálezem, nelze vyloučit prodělaný epileptický záchvat s poruchou vědomí, ale obžalovaný se ke kontrolnímu EEG vyšetření nedostavil.

Soud neprovedl doplnění dokazování navrženým znaleckým zkoumáním obžalovaného znalcem z oboru neurologie, protože tento důkaz považoval za nadbytečný, tedy nevhodný. Obžalovaný se do doby dopravní nehody s žádným významnějším onemocněním neléčil, poprvé navštívil neurologickou ambulanci dne 28. 1. 2013 (2 týdny po nehodě) s tvrzením, že utrpěl autonehodu a jako důvod uvedl mikrosnpánek či jinou krátkou poruchu vědomí, při výpovědi obviněného dne 19. 2. 2013 vůbec nevypovídal, a to ani ve smyslu později tvrzených možných důvodů poruchy vědomí, ostatně tyto obtíže obžalovaný neuvedl ani po celou dobu jeho hospitalizace v XXX, a.s. v období od 15. 1. 2013 do 17. 1. 2013 (čl. 56 spisu), poprvé s uvedeným argumentem přišel až na vyšetření do neurologické ambulance XXX, a.s. dne 28. 1. 2013 (čl. 57 spisu), ve stejném duchu pak pokračoval na interně XXX, a.s., ambulance kardiologie dne 1. 2. 2013, kde již uváděl ztrátu vědomí asi na 2 vteřiny. Na doporučenou neurologickou kontrolu a kontrolní EEG se obžalovaný do současné doby nedostavil (čl. 187 spisu). V současné době neexistuje žádná metoda, jak by bylo možné ataku mikrosnpánku zpětně prokázat, o subjektivním stavu jedince před atakou je možné usuzovat pouze nepřímo, na základě klinického vyšetření s přihlédnutím k údajům jedince o aktivitách předcházejících inkriminovanou dobu, posouzení možnosti diagnózy epilepsie přísluší znalci z oboru neurologie (čl. 139 spisu), k vyloučení přechodné poruchy vědomí, která by mohla být způsobena náhlým akutním selháním některého z tělesných systémů, je zapotřebí posoudit celkový zdravotní stav dotčené osoby v inkriminované době, případně řešit znalcem z oboru neurologie. V této souvislosti je podstatné, že obžalovaný byl bezprostředně po dopravní nehodě v péči zdravotnického personálu, předtím byl ihned v kontaktu se svědky na místě dopravní nehody a jeho stav byl všemi těmito svědky popisován jako rozrušený, případně šokový, nicméně orientovaný místem a časem a také okolnostmi dopravní nehody, včetně jejich příčin a průběhu, jak shodně vypověděli zejména svědci XXX a XXX, oba ze zdravotnické záchranné složky, kteří rovněž popsali příslušné odpovědi obžalovaného na jejich dotazy o zdravotním stavu, okolnostech dopravní nehody, případně poruchy či ztráty vědomí. Spolupráce obžalovaného na místě dopravní nehody, včetně telefonátu záchranným složkám, je parná i z výpovědi svědků XXX, XXX a XXX. Za této situace je zřejmé, že zdravotní stav obžalovaného bezprostředně před nehodou i po ní nebyl takový, aby umožnil byť minimální pochybnosti o jeho plném vědomí, ostatně i způsob jízdy obžalovaného tak, jak je prokázán výpovědí svědků ve shodě se závěry znaleckého posudku, tedy vyhýbání vpravo, sjetí do příkopu a následný zásah do řízení s následkem prudkého vyjetí s vozidlem do protisměru evidentně předpokládá plné vědomí řidiče a jeho aktivní zásah do řízení vozidla, což vylučuje tvrzenou poruchu vědomí, pochopitelně včetně epileptického záchvatu. Z tvrzení obžalovaného naopak vyplývá tendence účelové argumentace, která je patrná i z toho, že do současné doby se obžalovaný k žádnému plánovanému kontrolnímu vyšetření na neurologii nedostavil, spokojil se totiž se závěry lékaře na základě vyšetření ze dne 29. 1. 2013, které mu pomohly

částečně podpořit jeho verzi. Je evidentní, že žádné vyšetření, případně znalecké zkoumání z oboru neurologie či jiného oboru, nemůže potvrdit či vyloučit „ náhlou poruchu vědomí „ jakékoli osoby zpětně cca 6 měsíců, což ovšem neznamená, že by měl soud automaticky k vyvrácení takto účelového tvrzení provádět důkazy za situace, kdy je stav obžalovaného bezprostředně před střetem (způsob jízdy) a bezprostředně po střetu (chování, komunikace, orientace) spolehlivě prokázán výpovědí svědků, po zdravotní stránce pak byl zdravotní stav podrobně prošetřen v průběhu jeho hospitalizace.

Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že se obžalovaný jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, přičemž tímto jednáním naplnil po subjektivní i objektivní stránce všechny zákonné znaky přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, protože jinému z nedbalosti způsobil smrt proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona, přičemž porušení důležité povinnosti ve smyslu § 4 písm. a),b) a ust. § 18 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb. je nutné spatřovat v nepřizpůsobení rychlosti jízdy zejména svým schopnostem, předpokládanému dopravnímu a stavebně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat jízdy, protože obžalovaný na mimořádně nepříznivém povrchu a za mimořádně nepříznivých klimatických podmínek na zúžené komunikaci s vrstvami sněhu při vyhýbavém manévru neodhadl míru vyhnutí vpravo, následkem toho zasáhl do řízení a dostal s vozidlem smyk, ve kterém prudce přešel do protisměru, kde srazil protijedoucí vozidlo XXX řidiče XXX, který v důsledku dopravní nehody utrpěl zranění, kterým na místě dopravní nehody podlehl. XXX jel v přímém směru, nevytvořil obžalovanému náhlou a nečekanou překážku např. náhlým vybočením, či jiným manévrem, pokud mírně vyhýbal ze svého směru jízdy vlevo, pak se záměrem umožnit snazší vyhnutí, na rozdíl od obžalovaného ovšem manévr zvládnul, byť rychlost obou protijedoucích vozidel mohla být shodná (max 66 km/hod XXX a nejméně 63,7 km/hod obžalovaný), v obou případech s ohledem na závěry znaleckého posudku znalce z oboru dopravy pak u obou vozidel nepřiměřená, ovšem způsob a rychlost jízdy XXX se na vzniku kolizní situace a dopravní nehody žádným způsobem nepodílel, XXX neměl ani teoretickou možnost střetu zabránit či na situaci reagovat, zavinění na straně obžalovaného je tak ničím nesnížené a plné. Společenská škodlivost přečinu byla pak v zákonem předpokládané míře naplněna, jako forma zavinění byla shledána nedbalost nevědomá podle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

Při úvaze o druhu a výměře trestu soud vycházel z § 38 odst. 1 a § 39 odst. 1 tr. zákoníku, bylo přihlédnuto ke způsobenému následku, okolnostem případu i způsobu spáchání tr. činu a k osobě pachatele. Obžalovaný se dopustil nedbalostního trestného činu v oblasti dopravy, způsobený následek je však neodstranitelný, obžalovaný svým jednáním způsobil smrt osoby velmi mladého produktivního věku. K osobě obžalovaného nebylo zjištěno negativních zpráv, jedná se o dosud bezúhonnou osobu, z místa bydliště a ze zaměstnání je kladně hodnocen, v evidenční kartě řidiče nemá záznam. Po zhodnocení těchto skutečností dospěl soud k závěru, že s ohledem na skutečnost, že obžalovaný způsobil smrt jiné osoby a to bez jejího spoluzavinění (XXX na vzniku kolizní situace nenese žádný podíl), nelze v daném případě uložit obžalovanému jako trest přiměřený jiný trest, než trest nepodmíněný. S ohledem na aktuální výši trestní sazby pro přečin podle § 143 odst. 1,2 tr. zákoníku (ohrožen sazbou 1 až 6 let), soud ukládal trest ve výši

cca ¼ této zákonné trestní sazby, tedy v délce 1,5 roku, protože obžalovanému nelze přiznat polehčující okolnost doznání, která by umožnila uložit trest při samé spodní hranici sazby, byť rovněž v nepodmíněné formě, protože následný smyk již byl pro obžalovaného nezvladatelný, dopravní nehoda nebyla způsobena hazardérstvím, agresivitou, či podobným způsobem, jednalo se prakticky o nezvládnutý vyhýbací manévř, ovšem s naprosto tragickým následkem. Pro výkon trestu byl obžalovaný v souladu s ust. § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s dohledem. Alternativně navržený trest podmíněný pak soud, s ohledem na tragický následek dopravní nehody, za dostatečný nepovažoval, a to zejména z důvodů generální prevence. Současně soud shledal důvod pro uložení trestu zákazu činnosti, protože obžalovaný se dopustil jednání v souvislosti s řízením motorových vozidel, porušil předpisy na úseku dopravy a způsobil fatální následek, proto byl uložen tento druh trestu ve výši ½ zákonné sazby (1-10 let), tedy ve výměře 5 let. Protože se poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky (náklady převozu a ošetření zesnulého XXX ve výši 6.185 Kč) a rodinní příslušníci, případně spolužijící osoby v obdobném poměru (XXX, XXX, XXX, XXX, XXX), o jejichž existenci a rodinném či blízkém vztahu k zesnulému XXX nejsou pochybnosti, a to i s ohledem na vyplacené zálohové plnění z titulu náhrady škody ze strany příslušné pojišťovny uvedeným rodinným příslušníkům, připojili včas a řádně se svým nárokem na náhradu škody v trestním řízení proti obžalovanému, který spolehlivě prokázali (náklady pohřbu, dědického řízení a škody na vozidle ve výši 50.397 Kč), případně jim vyplývá přímo ze zákona (§ 444 odst. 3 občanského zákoníku), byl jim nárok na náhradu škody v uplatněné výši podle § 228 odst. 1 tr. řádu přiznán, a to i v částkách po 120.000 Kč XXX (druh matky zesnulého od r. 1999 a spoluvychovávající a spolužijící osoba) a XXX(matka druhá matky zesnulého, resp. náhradní babička, rovněž od r. 1999 spoluvychovávající a spolužijící osoba). Tento nárok byl současně podle uplatněného návrhu navýšen o nárok na náhradu nemajetkové újmy podle § 13 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb. v částce 500.000 Kč (XXX), 250.000 Kč (XXX, XXX).

Nový prvek do této společensky velmi citlivé občanskoprávní problematiky vnesla novela [občanského zákoníku](#) č. [47/2004 Sb.](#) zakotvením § 444 odst. 3. Podle citovaného ustanovení náleží za škodu způsobenou usmrcením pozůstalým osobám jednorázové odškodnění, a to manželovi nebo manželce 240 000 Kč, každému dítěti 240 000 Kč, každému rodiči 240 000 Kč, každému rodiči při ztrátě dosud nenarozeného počátečního dítěte 85 000 Kč, každému sourozenci zesnulého 175 000 Kč a každé další blízké osobě žijící ve společné [domácnosti](#) s usmrceným v době vzniku události, která byla příčinou [škody na zdraví](#) s následkem jeho smrti, 240 000 Kč. Z této úpravy vyplynulo, že dojde-li k usmrcení osoby blízké, má označená pozůstalá osoba přímo ze zákona za předpokladu, že prokáže svůj vztah k usmrcenému, tj. že jde o jeho dítě, manžela, rodiče, sourozence, jakož i další blízkou osobu, nárok za vzniklou nemajetkovou újmu na jednorázové odškodnění, a to bez jakéhokoliv dalšího [dokazování](#). Pokud by se však tato paušálně stanovená jednorázová náhrada ukázala v reakci k závažnosti, rozsahu i okolnostem nastalé nemajetkové újmy jako nepostačující, neboli neplnila by ve společnosti svou funkci, lze podle ústavněprávní judikatury i judikatury obecných soudů ([Pl. ÚS 16/04](#); [Krajský soud](#) v Brně, sp. zn. 24 C 7/2008 – PR, 2009, č. 2) přiznat podle § 13 i další [satisfakci](#) a tak ve věci spravedlivě rozhodnout. Soudní praxe požaduje, aby žalobní návrhy ve věcech ochrany osobnosti, a to včetně výše peněžité náhrady za nemajetkovou újmu, byly formulovány přesně a určitě, přičemž soud je těmito návrhy vázán.

Výše nemajetkové újmy ve smyslu § 13 odst. 2 občanského zákoníku není nepřiměřená povaze a okolnostem způsobené újmy, zejména utrpěnému šoku nad celoživotní ztrátou syna a bratra, neboť okolnosti smrti (dopravní nehoda a ztráta života zcela náhle a nečekaně), věk zesulé osoby (XXX), úmrtí vlastního dítěte (pro oba rodiče) a bratra pro XXX, toto navýšení dostatečně odůvodňuje, protože za

této situace lze považovat jednorázové odškodnění podle § 444 odst. 3 o.z. jako nedostatečné. Přehlédnout nelze doživotní trauma ze ztráty dítěte a sourozence, což je pro nejbližší rodinné příslušníky faktor s mimořádným rizikem a následkem pro kvalitu celého jejich dalšího života, vyloučit nelze pochopitelně doživotní medikaci pozůstalých osob, aktuálně spolehlivě matky zesnulého, XXX.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od jeho doručení podat k Okresnímu soudu v Pardubicích odvolání. O odvolání rozhoduje Krajský soud v Hradci Králové. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Podle § 228 odst. 4 tr. řádu může poškozený požádat o vyrozměnění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody obžalovaného, žádost je třeba podat u Okresního soudu v Pardubicích.

V Pardubicích dne 28. června 2013

Mgr. Karel Governac, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení : Yveta Moučková